

L'Europa pel cairell, lliçons del 26-J i ara fa 50 anys a la Costa Brava

Mariano Rajoy al Congrés, la legislatura passada.

JORDI XUCLÀ

Brexit

Molts adolescents ho aprenen per a tota la vida: donar un cop de porta i anar-se'n de casa és la part fàcil. La difícil és decidir què cal fer després. El Regne Unit ho està comprovant ara. David Cameron es va llançar a anunciar un referèndum sobre la permanència del

Regne Unit a la Unió Europea en plena campanya electoral de 2014 i només pel temor de no saber com frenar els euroescèptics de l'UKIP. Ningú li havia demanat ni estava en cap calendari ni compromís firmat. La decisió de Cameron -que així arruïna cinc anys de mandat- ha precipitat una profunda crisi política interna. Estan sense primer ministre elegit per pivotar la nova etapa, i Escòcia i l'Ulster volen fer les maletes.

L'Europa continental de la zona euro haurà de fer els deures molt aviat i ràpid per avançar cap a la integració política de totes totes. Una Europa federal, o ara o mai. Que llegeixin els senyals d'alarma dintre del continent: la segona posició per a les presidencials franceses.

A Escandinàvia, Noruega va rebutjar la pertinença a la UE mitjançant un referèndum. Els filandesos autèntics, actualment en el govern, estan en contra de la UE, així com els danesos del majoritari Partit Popular. A Holanda, amb eleccions l'any que ve, el PVV de Geert Wilders, torna a encapçalar les enquestes i vol sortir de l'euro, així com el partit de la llibertat a Àustria. I a l'Europa de l'Est, que mai han viscut grans onades migratòries, estan vivint malament l'actual. Tot i això la situació es pot resoldre amb una remuntada de la construcció política europea? Sí si es va ràpid i amb idees clares i lideratges inspirats amb visió. El Brexit té una onada expansiva sobre la política europea i l'Escòcia que toca la porta a la UE també tindrà un efecte sobre la nova interpretació flexible que faran les institucions europees d'un club que no vol perdre membres ni referents.

Lliçons del 26-J

En primer lloc, perquè encara no havia tingut oportunitat de fer-ho en aquestes pàgines, vull agrair de tot cor als més de 71 mil electors que van fer confiança a la candidatura que vaig encapçalar que ens va permetre treure dos diputats a Corts i un senador. Ja ho han vist: el quietisme té premi. El guanyador de les eleccions del

desembre, Mariano Rajoy, ni es va presentar a la investidura i ves per on, ara ha vist incrementat el suport en vots i escons. Tota una humiliació, no cal anar amb circumloquis, pels que consideràvem la majoria absoluta del PP una mala etapa política. El vot reactiu a uns altius novíssims arribats a la política i sobretot a l'estil de Podemos. També en la política catalana hi ha hagut els que hem arriscat més i els que s'hi han posat de perfil, ja ho han vist. No cal entrar més en matèria. Bé, ara es presenta una investidura que pronostico molt més lenta del que alguns voldrien. No es poden repetir unes terceres eleccions, vostès ens insultarien pel carrer amb tota la raó. Però només hi ha dues fórmules: el pacte PP-PSOE o la suma PP més Ciudadanos més PNB més dos diputats canaris de condició nacionalista. Rajoy aquest cop ha tingut el bon gust democràtic de dir que també vol parlar amb CDC i ERC. El gener-maig hi va haver cordó sanitari contra un grapat de diputats electes. Be, coses de la lenta maduració democràtica espanyola. El pacte amb el PNB és molt difícil a tants pocs mesos de les eleccions basques previstes per a octubre. Aleshores, s'imposa l'acord amb el PSOE. Sembla que el PSOE només està interioritzant una abstenció i no pas un acord de fons que fes reformes de tot tipus, també constitucionals.

Els he dit als meus interlocutors del PSOE que si opten per la via fàcil i curt placista de deixar un govern de PP en minoria per anar-lo desgastant, seran ells també responsables de l'erosió definitiva del sistema institucional. Ells sabran. Jo d'ells, em posaria a marcar el pas. Però estan massa embolicats entre ells, diuen. I, és clar, no hi haurà investidura fins que el Rei d'Espanya no encarregui a un candidat presentar un programa davant del Congrés. Les prometen molt felices a fer això a finals de juliol o principis d'agost. Però jo veig quelcom més lent el rodatge. No sé si Rajoy vol superar fins i tot les eleccions basques. I no sabem del cert quina ànima del PSOE s'imposarà. A Catalunya, alguns terciaristes de l'esquerra novíssima d'En Comu Podem han perdut la fe en la reforma de l'Estat des que el PP ha sortit reforçat. Un balanceig livià i rellevant. Mentrestant, la política catalana té fixada una qüestió de confiança per a finals de setembre que no es presenta, ja els ho puc assegurar, com un tràmit.

Fa 50 anys

2 de juliol de 2016. Fa 50 anys de dos fets rellevants: la Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell i la creació del golf més antic i de solera de la Costa Brava, el golf de Pals. El turisme d'avui ja sabem que no es només ni principalment d'anar a parar el sol. Que cada cop més els que ens visiten a l'estiu volem experimentar cultura, gastronomia, paisatge, oci, esport.....i en tot això hem avançat molt.

En Pere Coll, el besavi de Baltasar Parera, va plantar milers de pins a les platges de Pals per fixar les terres. I ho va fer per iniciativa pròpia i carregat d'energia tornant de l'Havana. Felicitats a la família Parera en aquests primers 50 anys d'una història familiar que ja en té 100. La Costa Brava és una gran història d'èxit. Que la sabem sempre però que la descobrim amb tota la seva plenitud aquests dies, quan arriba el bon temps i comença el tragí dels dies clars.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2016/07/03/leuropa-pel-cairell-llicons-del/791983.html?utm_source=rss